

Forespørgsler fra min Side, men kun, fordi jeg ønsker, at denne Sag vedblivende stilles i den Belysning, som dette efter min Mening saa overordentlig letsindige Foretagende bestandig fortjener.

Jeg vilde saa gerne tillade mig at fremføre en Lægmandsbetragtning i Sagen Dagmar Petersen. Jeg siger udtrykkelig en Lægmandsbetragtning, for jeg har udarbejdet denne Betragtning fuldkommen uden Assistance af noget Menneske her paa Jorden, særlig uden nogen Jurists, og jeg hæfter altsaa ganske og aldeles selv for den. Men jeg har netop villet have den frem, fordi jeg ønsker, at man baade fra Dommerstandens, Politiets og den højtærede Justitsministers Side skal faa et Indtryk af, hvordan en Mand, som gaar i sin daglige stille Tummerum, opfatter en saadan Sag. Jeg har faaet det Indtryk — som i høj Grad bekræfter den Betragtning, som den højtærede Justitsminister gjorde gældende —, at denne Sag i Virkeligheden i saare ringe Grad beror paa Systemet, men at man her for en Gangs Skyld med Rette kan sige, at det er Personerne, det drejer sig om. Sagen kunde have ligget anderledes, hvis de paagældende Personer blot havde været i Besiddelse af, hvad jeg vil kalde en ganske jævn, praktisk menneskelig Duelighed til at tumle med Sagen. Jeg skal paa-pege dette for nogle enkelte Momenter Vedkommende og derefter uddrage den praktiske Konsekvens.

For det første vil jeg gøre opmærksom paa, at vi har kun to officielle Dokumenter i denne Sag, nemlig den højtærede Justitsministers Tale og den Redegørelse fra Vicepolitidirektøren, som er offentliggjort i „Politiken“, og som, da den ikke er blevet gendrevet efter yderligere at være fremdraget, utvivlsomt maa staa som en officiel Tilkendegivelse. Det første Punkt, som den højtærede Justitsminister sidste Gang stærkt understregede og fremdrog som noget nyt — skønt det maaske ikke var helt nyt, var det i hvert Fald vistnok nyt for dette Ting —, var, at Dagmar Petersen havde, som Justitsministeren sagde, oprindeligt tilstaaet og siden, da hun kom og meldte sig paa Stationen, havde sigtet to andre. Disse Ord findes naturligvis i den Indberetning, som Justitsministeren har faaet, men jeg som Lægmand siger, at efter min Opfattelse ligger her hverken en Tilstaaelse eller en Sigtelse. Disse Ord er Ord, som der er gaaet Jura, Retshaandhævelse i. Det ganske simple er, at Pigebarnet indfinder sig med

sin Moder paa Stationen, og under Samtalen siger hun: Ja, der er nogle andre, der kan have gjort det, jeg har ikke gjort det. Og i en tidligere Samtale, som endda skal være foregaaet under ret uheldige Forhold mellem hende og hendes Madmoder, har hun sagt paa ganske jævn Maade, at hun har gjort det. Kort og godt, det er ikke saa lidt af en almindelig Sladderhistorie, det, at der er blevet Ufred om en eller anden Ting i en Familie. Det beklagelige er nu efter min Opfattelse som Lægmand, at Stationen ikke øjeblikkelig siger til disse Mennesker: Maa vi nu ikke være fri for den Sag, her er ikke Tale om Tilstaaelse og Sigtelse, Uret er jo kommet tilbage, hvis I har noget at beklage jer over, henviser vi jer til Injuriesøgemaal, lad os være fri for at spille Tiden med den Sag. Maa jeg for at være retfærdig gøre opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister netop omtalte, at han ikke forstod, at Sagen ikke var blevet afvist i Tide; men jeg gør her opmærksom paa, at der kræves ingen ny Retsordning, for at man paa dette Punkt kunde have baa-ret sig fornuftigt ad. Jeg nævner dernæst det bekendte Punkt, at Dagmar Petersen under Kørselen blev befordret sammen med en noget beruset Person. Det er ikke selve dette, at det er sket, jeg har saa meget imod, men dette, at det er et Symptom. Det betyder, at denne Station overhovedet ikke aner, hvad det vil sige at modtage et Menneske, der sigtes for en Forbrydelse. Det allerførste, man maatte kræve, naar en Station modtager et saadant Menneske, var, at man forstod, at man nu mellem Hænder havde et Menneskeliv, som kunde gaa i Stykker, og som Følge deraf var den første Pligt Varsomhed, Forsigtighed. Men det er ganske betegnende, at Stationen har saa lidt Følelse for, at man nu er ved at smide et Menneske i Smudset, at den ganske rolig sætter en saadan ung Pige ind i en Vogn og kører hende bort sammen med en delvis beruset Person. Jeg ønsker her overhovedet at understrege, at Politiet, naar et Menneske, der har forbrudt sig eller er sigtet for at have forbrudt sig, kommer indenfor dets Ressort, i samme Øjeblik har en Pligt til først og fremmest at slaa ned paa, hvad jeg vilde kalde Samfundets Omsorg for den enkelte, og jeg har det Indtryk, at man aldrig træffer denne Bevidsthed hos Politiet. Jeg kunde gaa saa vidt at sige, at det er det kriminalistiske Moment, der savnes. Jeg kunde, om det ønskes, paavise det af mange smaa